

τὸν χρυσὸν ὡς 14 πρὸς 19, καὶ ἡ ἐπιφάνειά του εἶναι πάντοτε καθαρὰ ἀπὸ τὸν ἰόν (σκουριάν). Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔχει αὐτὰ τὰ δύο πρῶτα χαρακτηριστικὰ τῆ χρυσῆ, βάρος δηλαδή, καὶ καθαρότητα, ἀκολουθεῖ νὰ ᾖναι ἀδύνατον νὰ γνωρισθῆ τὸ εἶδος, ἢτοι ἡ συγένεσις αὐτῶν τῶν δύο μετάλλων μῆτε μὲ τὴν ὑδροστατικὴν Πλάστιγμα, μῆτε μὲ τὸ Βασιλικὸν Ὑδωρ, μῆτε μὲ τὸ ἀρσενίκιον.

Οἱ Χρῆμικοὶ ἤμπορῶσαν νὰ μᾶς δείξουν πολλὰς κατασκευὰς, καὶ χρησιμότητας τῆ μετάλλου τούτου, καὶ νὰ ἐπαυξήσῃ τὸ ἐμπόριον· ἀλλ' εἶναι χρεῖα ἢ ἡ Ἰσπανικὴ Διοίκησις ν' ἀλλάξῃ Νόμον, ἢ ἀλλῶ νὰ εὗρεθῆ Λευκὰργυρος διὰ νὰ πωλῆται, καὶ ἀγοράζῃται ἐλευθέρως· κατὰ τὸ παρὸν μῆτε ἔρευνα, μῆτε διάδοσις ἤμπορεῖ νὰ γένη.

ΛΕΥΚΟΚΛΗΜΑ, ἡ λευκὴ ἄμπελος, φυτὸν ἐπίδενδρον εἶδος βρυονίας, τῆ ὁποῖα αἱ κορυφαὶ τρώγονται τρυφραὶ τὴν ἀνοιξιν· γίνεται πανταχῶ.

ΛΕΩΝ. Θηρίον ἀνδρειότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα, καὶ βασιλεὺς τῶν ζώων, τοῦ ὁποίου τὸ θηλυκὸν λέγεται **Λέαινα**, καὶ εἶναι ἀνδρειότερον ἀπὸ τὸ ἀρσενικόν, ἐναντίον τῆς φυσικῆς τῶν λοιπῶν ζώων καταστάσεως.

Οἱ μεγαλήτεροι καὶ καλήτεροι Λέοντες εὕρισκονται εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ ἀπὸ τὴν Βαρβαρίαν στέλλονται ζωντανοὶ εἰς πολλὰς Δυναστάς παρὰ τῶν ἐκεῖ Ἡγεμόνων διαστολισμὸν τῶν θηριοτροφείων· μερικοὶ εἶναι καὶ ἐξημερωμένοι, καὶ ἀκολουθεῖν τὸν κυθέτην των, ἀλλ' εἶναι κινδυνώδεις.

ΛΕΟΝΤΗ. Τὸ δῆρμα τῆ Λέοντος, τὸ ὁποῖον ἐργασμένον διφθερυγικῶς χρησιμεύει διὰ σκέπασμα τῶν ἐπιππίων πολλῶν ἀξιωματικῶν Ὀθωμανῶν· εἶναι Λευκόξανθον μὲ κηλίδας μελανὰς, ὡς τῆς Τίγρεως. Οἱ παλαιοὶ στρατηγοὶ μετεχειρίζοντο τὴν Λεοντὴν διὰ ὅμοια σκεπάσματα, καὶ περικεφαλαίας.

Τὰ σωζόμενα γνήσια ἐκτυπώματα, καὶ νομίσματα τῆ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅλα ἔχουν τὴν περικεφαλαίαν του μὲ

μὲ Λεοντῆν· μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἐμβαίνει εἰς τὴν διφθερικὴν αὐτὸ τὸ δέρμα κατὰ τὸ παρόν.

ΛΙΒΑΝΟΝ. Ἴδὲ ΘΥΜΙΪΑΜΑ.

ΛΙΒΑΝΟΤΙΣ τὸ **ΡΟΣΜΑΡΙΪΟΝ**, ὁ δενδρολίβανος, χαμόδενδρον γνωστὸν, καὶ εὕρισκόμενον εἰς ὅλας τὰς κήπυς αἰιθαλές μὲ κλονάρια βαθυστακτόχροα, ξηρά, καὶ σκληρά, ἔχοντα φύλλα μικρά, ἢ ἀκιδωτά, πράσινα ἀπὸ τὸ ἓν, καὶ στακτινὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ πολλὰ μικρά, κυανᾶ τετράφυλλα ἄνθη· ὅλον δὲ τὸ δένδρον εἶναι ἀρωματικὸν κατὰ τὴν ὀσμὴν, καὶ δριμύ εἰς τὴν γεῦσιν.

Εἰς πολλὰ παράλια τῆς Μεσογείας θαλάσσης εὕρισκονται λόφοι λιβανοσκέπασοι, καὶ μεταχειρίζονται τὰ ξύλατα εἰς τὰς κλιβάνους.

Ἐκτὸς τῶν φύλλων του, τὰ ὅποια μεταχειρίζονται οἱ μάγειροι, καὶ οἱ φαρμακοποιοὶ, διασταλαίζονται ἀπὸ αὐτὸν τὸν θάμνον ἔλαια, ὑσίαι, γερὰ, ἄλατα, καὶ ζαχαρόγλυκα.

Τὸ ἔλαιον τὸ ὁποῖον, καὶ Οὐσίαν, ἢ Πέμπτην Οὐσίαν (Quint-essentia) ὀνομάζουν, γίνεται ἀπὸ τὰ φύλλα καὶ ἄνθη διασταλαζόμενα μὲ κοινὸν νερὸν, καὶ εἶναι λευκὸν διαφανές, ὀσμητικώτατον, καὶ διαχωρητικώτατον.

Τὸ λεγόμενον Ὑδωρ τῆς Βασιλίσσης τῆς Οὐγκαρίας, διὰ τὰ καλά του ἀποτελέσματα εἰς αὐτὴν τὴν Βασίλισσαν, συρθέτεται ἀπὸ καθαρὸν οἰνόπνευμα ἐμβαπτόμενον μὲ ἄνθη Λιβανωτίδος· ἀλλ' ἡ μεγάλη χρῆσις αὐτοῦ ἀναγκάζει τὰς Φαρμακοποιούς, καὶ Ἀμβυκιστάς αὐτοῦ, νὰ βάλλουν τὰ φύλλα ὁμῶς μὲ τὰ ἄνθη· ἢ μόνον εἰς τὸ ἀπλῆν οἰνόπνευμα νὰ χύουν ὀλίγους κόμβους τῆ εἰρημέτου ἔλαιου, καὶ νὰ τὸ πωλῆν διὰ γνήσιον ὕδωρ εἰς φιάλας ψευδεπιγράφους. Χρησιμεύει δὲ διὰ νιφήματα, καὶ ὡς ἀντικεφαλαλγικὸν, καρδιακὸν, καὶ παρομοια.

ΛΙΘΟΣ, ἀρσενικῶς ἢ κοινὴ πέτρα, τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ φιλυποκοριστικὸν τῆς γλώσσης λιθάρι ὀνομάζουν εἰς τὴν πατρίδα μου· λίθος δὲ θηλυκῶς τὸ πετράδιον. Ἴδὲ **ΠΕΤΡΑ**, καὶ **ΠΕΤΡΑΪΔΙΟΝ**.

ΛΙΘΑΪΝΟΡΑΞ ὁ μεταλλικός Ἐνθραξ, καὶ Ἰδὲ ἘΝΘΡΑΞ.

ΛΙΘΑΪΡΓΤΡΟΣ, Μεταλλικὸν εὕρισκόμενον εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ μολύβδου, κοκκινωπὸν, λεπιδωτὸν, εὐθραυστον, καὶ συγγεγεῦον εἰς τὴν μορφήν, καὶ φύσιν μὲ τὸ λευκὸν τῆ μολίβου· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ φυσικὸν τοῦτο εἶναι σπάνιον, μεταχειρίζονται τὸ τεχνητὸν, τὸ ὁποῖον εἶναι ὑπόλοιπον τῆ χρησιμεύσαντος μολίβου εἰς τὸ καθάρισμα τῆ χρυσοῦ, ἀργύρου, καὶ κυρίως τοῦ χαλκοῦ, ἀφ' ἧ ἐξορυχθῆν ἀπὸ τὰ μεταλλεῖα.

Χρησιμεύει ὁ τεχνητὸς Λιθαίργυρος εἰς τὴν Ἱατρικὴν, καὶ εἰς πολλὰς τέχνας, ὡς πηλυργίαι, βαφεῖαι, ζωγράφαι, διαφοροποιεῖαι, καὶ ἄλλαι.

Καλλίτερος εἶναι ὁ γινόμενος εἰς τὴν Πολωνίαν, Σουηκίαν, καὶ Δανίαν, ὅπου εἶναι πολλὰ τὰ μεταλλεῖα τοῦ χαλκοῦ, καὶ ἐγκριτότερος ὁ εἰς μικρὰ κομμάτια, ὡς περιαιότερον τιτανωμέτος, ἀλλ' ὀλιγώτερον γαιώδης.

Φυσικὸς Λιθαίργυρος ἐξαίρετος εὕρισκεται εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ἐξοδεύεται πολὺς εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, μάλιστα εἰς τοὺς κατασκευάζοντας τὰ πῆλινα ἀγγεῖα διὰ τὰ τὰ γαιώσων. Οἱ Ἀγγλοὶ τὸν λέγουσιν Archifou, καὶ οἱ Τούρκοι Μουρτεσέγκι, ὅθεν τὸ Μουρτασάνι εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν· εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν φέρεται πολὺς ἀπὸ τὰ χάλκινα μεταλλεῖα τῆ Πόντου, καὶ μὲ αὐτὸν γίνονται τὰ ἔργα μας.

ΛΙΘΙΑΣΙΣ, τὸ ἀπολίθωμα τῶν ζωτικῶν χυμῶν εἰς τὰ ζῶα, διὰ τοῦτο εἰς ὅλα εὕρισκονται μικροί, ἢ μεγάλοι λίθοι, εὐχρηστοί, ἢ καὶ ἀχρηστοί. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ ὀνομαθισία, τὰ ὀνομάζει Βεζοάρδια, καὶ ἰδὲ τῆτο.

ΛΙΝΑΪΡΙ, φυτὸν μὲ λεπτὸν καυλὸν, στρογγύλον, καλαμώδη, μόλις δύο πόδας ἀυξάνοντα, μὲ φλοιὰν ἰνώδη, ὡς τὸ καννάβι, καὶ ἀνθὴ κυανᾶ πενταπέταλα, μετὰ τὰ ὁποῖα γίνεται ὁ καρπὸς, ἧτοι ὁ λινοσπορος εἰς κόκκους ἐπιμήκειαι, κοκκινωπῆς, στιλπνοῦς, καὶ γεμάτους ἀπὸ ἐλαιώδη οὐσίαν.

Μετὰ τὴν σῆψιν, καὶ τὸ κοπάνισμα τῆ ἰνώδους καυ-

λῆ

λῦ τῷ χόρτου τύτου ἀποτελεῖται, καὶ καθαρίζεται τὸ πολὺχρηστον λινάρι ἀναγκαῖον διὰ τόσα ἐνδύματα, καὶ πανία.

Τὸ Λινάρι πωλεῖται, ἢ ὠμὸν, καὶ ἐννοεῖται ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μετὰ τὸ πρῶτον κοπάνισμα εἶναι ἀκαθάριστον ἀπὸ τὰ ξυλῶδη κομμάτια τῷ καυλῶτος ἢ ἔτοιμον διὰ νῆμα, τὸ ὁποῖον κτενισμένον ὀνομάζεται. Ἡ Εὐρώπη, μάλιστα ἡ Βορεία, εὐγάζει πολλὰ Λινάρια, ὁμοίως καὶ ἡ Ἀφρική, ἀλλ' ἐγκριτότερα εἶναι διὰ τὴν λεπτότητα των τὰ λινάρια τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔχομεν ἡμεῖς ἀρκετὰ, φερόμενα εἰς μεγάλας βάλλας, καὶ ἐπονομάζονται ἀπὸ τὰς τόπους τῆς βλαστήσεώς των ἢ κατὰ σειράν ἔχεις ἐδῶ τὴν προτίμησιν εἰς τὴν ποιότητά των.

α. Λινάρι τῷ Φιέμ, ἢ Ἀφιέμης, τὸ ὁποῖον καὶ Σκιναντὶ ὀνομάζεται.

β. ——— τὸ Ὀλέβ.

γ. ——— τὸ Μανουῶφ.

δ. ——— Φορβέτα, ἢ μαῦρον.

Ὡ πόσον ἐπιθυμητὸν ἤθελεν εἶναι διὰ κοινὴν ὠφέλειαν τῶν κατοίκων νὰ εὐτυχέσαμεν εἰς τὰς ἐργοχειρῆκας τέχνας, καὶ ἔχοντες τοιαῦτα καλὰ λινάρια νὰ μὴ δίδωμεν τὸν πλεῖτόν μας ἀγοράζοντες τὰ λινόπανα ἀπὸ τὴν Εὐρώπην!

ΛΙΝΟΣΠΟΡΟΣ, καὶ ΛΙΝΕΛΑΙΟΝ. Ὄταν δὲν εὐτυχίσωμεν τὰ λινότοπια, ἢτοι λινοχώραφιά μας, λαμβάνομεν τὸν Λινόσπορον ἀπὸ τὴν γειτονεύσαν Ῥωσσίαν, διὰ νὰ κάμωμεν τὸ Λινέλαιον, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει, καὶ διὰ κάυσιμον, καὶ διὰ τὰλλα ἔργα ἢ Ἰατρικὴ ὅμως προτιμᾷ, καὶ νομίζει μαλακτικώτερον ἀπὸ τὰ λοιπὰ ἔλαια τὸ ἀκαυστον, ἢτοι τὸ ἀποσταζόμενον μὲ μόνον τὴν σύνθλιψιν Λινέλαιον.

Οἱ Ἑβραῖοι τρώγουσιν τὸ κοινὸν Λινέλαιον διὰ τὴν πτωχίαν των, καὶ τὴν δεισιδαιμονικὴν ἐμπόδισίν των εἰς τὸ νὰ συνεψήσωσιν κρέας μὲ βέτυρον, καὶ ὅπου αὐτοὶ εὐρίσκονται γίνεται ἀρκετὸν ἐμπόριον εἰς Λινόσπορον, καὶ τὸ ἐξ αὐτῷ Λινέλαιον ἢ οἱ Τῦρκοι τὸ ὀνομάζουσιν Πεζίρ Γιαγ.

ΔΙ.

ΛΙΝΟΪΠΑΝΑ. Ὅλα τὰ πανία ὅσα ὑφαίνονται μὲ λινάρι ἢμποροῦν νὰ λάβουν αὐτὴν τὴν ὀνομασίαν, καὶ τοιαῦτα γίνονται παμπόλων εἰδῶν εἰς ὅλα τῆς Οἰκουμενικῆς τὰ μέρη· χονδρά, ψιλὰ, ἀραιὰ, πυκνά, μονόχροα, ποικιλόχροα, καὶ ὅλα ἐκτός των κατ' οἶκον ὑφαινομένων δι' ὑποκάμισα· διὰ τὴν ἀνεργησίαν τῶν τεχνῶν εἰς ἡμᾶς, τὰ λαμβάνομεν ἀπὸ τὰ Εὐρωπαϊκὰ Βασίλεια, μάλιστα ἀπὸ τὴν Ὀλλάνδαν, Γερμανίαν, καὶ Γαλλίαν, καὶ τώρα ἐσχάτως ἀπὸ τὴν Ῥωσίαν.

ΛινοΪπανα ψιλώτερα, καὶ πυκνότερα εἶναι αἱ **ΒΑΤΙΣΤΑΙ**, καὶ ἰδὲ τοῦτο. Μετὰ ταῦτα ἀκολουθεῖ τὰ λεγόμενα παγία τῆς Ὀλλάνδης, εἰς μεγάλα τυλιγμένα κομμάτια πωλέμενα. Ἐπειτα ἄλλα ἀραιὰ, καὶ ψιλὰ, τὰ ὅποια καὶ Λινοβατίστας ἐδῶ ὀνομάζου, καὶ ὅλα αὐτὰ κατὰ τὸν τόπον, εἰς τὸν ὅποιον ὑφαίνονται, γίνονται κομμάτια μικρὰ, ἢ μεγάλα, καὶ πωλεῖται αναλογικῶς εἰς τὸν πῆχυν προσδιωρισμένα τὰ κομμάτια.

Πολλὰ ΛινοΪπανα ἐξοδεύονται καὶ εἰς τὰ χειρόμακτρα τῶν τραπεζῶν, τὰ ὅποια τραπεζομάνδηλα, ἢ ἐπιτραπεζίως ὀθώνας, καὶ πετζετόπανα, τὰ χειρόμακτρα ὀνομάζομεν· τὸ διαφορετικὸν ὕφασμα εἰς μικρὰ χινῶν ὀμμάτια, ἢ καὶ ἄλλα ἀνθή, καὶ γραμμάς, ἢ λεπτότης, καὶ ἢ λευκότης τοῦ πανίου, καὶ τὸ πλάτος αὐτῆ ἀποτελεῖ τὸν λογαριασμὸν τῆς τιμῆς των. Ἡ Ῥωσία κατὰ τὸ παρὸν ἀρχισε νὰ μᾶς δίδῃ καλὰ ἀπὸ αὐτὰ, καὶ εἰς διαφόρους ὕφασίας· ἀλλὰ τὰ Γερμανικὰ ἀκόμη ὑπερτερῶν.

ΛΙΪΠΟΣ. Ἡ κοινὴ γλῶσσα ὀνομάζει ἄλειμμα, καὶ τὸ στέαρ, καὶ τὸ λίπος, τὰ ὅποια εἶναι διαφορετικά, καὶ χρειάζεται προσοχὴ διὰ νὰ διορθωθῇ ἢ κατάχρησις· διότι Λίπος εἶναι ἢ παχύτης τῶν σαρκῶν τῶν ζώων, ὕλη λευκὴ παχεῖα, καὶ ἐλαιώδης, καὶ ὄχι τόσον συμπυκνωμένη, ὡς τὸ στέαρ, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται χωριστὸν εἰς τὰ ἐντόσθια τῶν παχέων ζώων, καὶ ἀσύμμικτον ἀπὸ σάρκας.

Εἰς τὴν Πατρίδα μου διακρίνου αὐτὰ ὀνομάζοντες ἄλειμα

λειμμα τὸ Λίπος, καὶ ἀξύγκι, δὲν ἰξεύρω πόθεν, τὸ στέαρ.

Περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ ἀλείμματος εἶπαμεν εἰς τὸ ἴδιον Ἄρθρον, καὶ ἐκεῖ φαίνεται ὅτι γίνεται ἀπὸ Λίπος, καὶ στέαρ, καὶ διὰ τὸ ἐπικρατῆν καλὰ ὀνομάζονται ἀλείμματα τὰ μετακομιζόμενα ἀπὸ τὴν Ῥωσίαν.

Τὰ ἀλείμματα τῶν ὀφθαλμῶν διὰ τὴν ὑγρότητα, καὶ ἀσύνδετον λιπαρότητα τῶν ὀνομάζονται ἔλαια, ὡς τῆς φαλαίης, τοῦ δελφίνου, καὶ τῶν λοιπῶν.

ΔΟΥΛΑΪΚΙ, Τουρκικὴ κατὰ παραφθορὰν ἢ λέξις ἀπὸ τοῦ Λεϊλακί χρώματος κυανοῦ τῶν πτερῶν τῆς Λεϊλακίου (Πελαργῆ) τὴν ὁποῖαν χωρὶς ἀνάγκην δὲν πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν, ἀλλὰ κατὰ τὴν χρῆσιν τῶν Εὐρωπαίων μετ' Ἑλληνικὸν τύπον ἄς τὸ ὀνομάσωμεν **ἸΝΔΙΚΟΝ**, καὶ ἴδὲ τοῦτο.

Οἱ Εὐρωπαῖοι ὅλοι τὸ λέγουσιν Indigo, ἢ Indaco, καὶ οἱ Τούρκοι Τζιβίτ.

ΔΟΥΛΟΥΔΙ, Ἰδὲ ἌΝΘΟΣ.

ΔΥΓΞ, τὸ Καρακυλάκι, καὶ παρὰ τῶν Γάλλων Λυκέλαφος, ἢτοι Lour-cervier, διότι καταδιώκει, καὶ τρώγει τὰς ἐλάφους· εἶναι θηρίον ὀλίγον μεγαλύτερον ἀπὸ τὴν ἀλώπεκα, μετ' ἀκτινοβολοῦντα ὄμματα, (διὰ τοῦτο καὶ Δύγξ, διότι λυγχεύς, ὁ ἀκριβῶς σχεδὸν καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπων) εὐμορφον θηρίον, κοντὰ τὰ ὠτία, κεκρῦφαλον μαῦρον, καὶ ὠραῖον μυστάκι, ὡς ἡ Γαλλῆ, καὶ ποδάρια ὡς τῆς Τίγρεως, καὶ τοῦ Λέοντος.

Ἡ Ἀσία ἔχει τὰς καλυπτέρας Δύγκας, ἢτοι τοὺς ἔχοντας ὠραιότερα δέρματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ λευκότερα, καὶ μετ' μαύρας κηλίδας, καὶ μακρῦμαλλα ἐγκρίρονται, καὶ γίνονται διφθέραι θερμαὶ, καὶ ἀξιόλογοι.

ΔΥΓΚΟΥΤΡΟΝ (Lyncurium) ὁ Βελεμνίτης, ἢ Δάκτυλος Ἰδαῖος, πέτρα μακρὰ, καὶ χονδρὴ σχεδὸν ὅσον ὁ δάκτυλος, στρογγύλη, ἀκιδωτὴ, καὶ κωνοειδῆς ὡς τὸ σίδηρον τοῦ βέλους, καὶ διὰ ταῦτα ἐπωνομάσθη ὡς ἀνωτέρω.

Εἰς τὴν Κρήτην εὐρίσκεται ἡ τοιαύτη πέτρα, καὶ ἀλλ-

λα-

λαχόθι, ἄλλοτε λευκαί, ἄλλοτε στακτόχρως, καὶ ἄλλοτε μελανοβαφεῖς· φυσικῶς δὲ ἄλλαι καιόμεναι ἀποφέρουν ὄσμην ἀσφαλτώδη, καὶ ἄλλαι εἶναι ἄοσμοι. Οἱ Ἀρχαῖοι γνωρίζοντες, ὡς φαίνεται τὴν πρώτην, ἐνόμιζον ὅτι ἐγένετο ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Λυγκῶς, καὶ τὴν ἐπωτόμασαν.

Ὅταν συντρίψῃ τινὰς τὸν Βελεμνίτην τύτον, εὐρίσκει εἰς τὸ ἐσώτερόν του γῆν ξηρὰν, ξανθὴν, ἄοσμον, ἀγαστον, καὶ εἰς εἶδος κέρατος.

Ὁ λίθος οὗτος πραγματικῶς εἶναι πέτρα ὀρυκτὴ, πλησιάζουσα εἰς τὴν σύγκρασιν τοῦ Τάλκου, κατὰ τὸ βάρος, καὶ τὸ χρῶμα· ὅτι δὲ οἱ νομίσαντες διὰ τὸ ἐξωτερικὸν χρῶμά του, ὅτι εἶναι ὀδόντι ζώου, καὶ ἄλλοι διὰ τὸ ἐσωτερικόν τε, κέρατον ἀπολιθωμένον, ἐψεύσθησαν, τὸ ἀποδεικνύει ἀκριβῶς ὁ ὀρυκτολόγος Οὐώδουάρδος.

Ἡ σύγκρασις τῆς λίθου τῆτου ἐκθαμβεῖ τοὺς περιέρχους, καὶ γεμίζει τὰ Μουσειᾶτων. Καταφέρεται ἀπὸ τοὺς ρύακας διασκάπτοντας τὰς ὄχθας των. Χρησιμεύει εἰς τὴν Ἰατρικὴν, ὡς διαλυτικὴ τῆς λιθιάσεως, ἢτοι τῆς γινομένης εἰς τὴν κύστιν πέτρας· ἀλλὰ ματαίως, κατὰ τὴν παρατήρησιν τῶν Συγγραφέων τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας, ὅπου τὸ Ἄρθρον τῆτου εἶναι πολὺ ἐκτεταμένον. (Ἰπὸ μνήματα τῆς συστήματος τῆς Βορωνίας Τ. Α΄.)

ΛΥΚΟΣ. Σκύλου ἀγρίου εἶδος, τῆς ὁποίου τὸ θηλυκὸν Λύκαινα, ζῶον, ἀγριον, σαρκοβόρον, μὲ στόμα ἐσχισμένον ἕως τὰ ὠτία, καὶ ἐχθρὸς τῶν προβάτων, καὶ ἄλλων ζώων. Δίδει εἰς τὸ ἐμπόριον τὸ μακρύμαλλον, καὶ τριχῶδες δέρμα του διὰ διφθέρας τῶν ὀδοιπορούντων εἰς τὰ ψυχρὰ κλίματα, καὶ εἶναι εὐθυστόν. Τὰ σκληρὰ, καὶ στιλβωτὰ ὀδόντιά του χρησιμεύουν διὰ στίλβωμα τῶν χαρτίων, καὶ τῶν χρυσαργυρουμένων πραγμάτων· καὶ τὰ ἔντερα τε ξηρὰ περιζωνύμενα, ὠφελῶν, καθὰ λέγεται, εἰς τὰ νεφρικὰ πάθη.

Ἡ Δακία, καὶ ἡ Ῥωσσία ἔχον λύκους μεγάλους, οἱ ὅποιοι ὅταν ἡ γῆ σκεπασθῇ ἀπὸ τὰ χιόνια διὰ τὴν

πεινάντων είναι κινδυνωδέστατοι εἰς τὰς ὁδοιπόρους, καὶ ἀπαιτοῦν προσοχὴν.

ΛΥΚΕΪΛΑΦΟΣ. Ἴδὲ ΛΥΓΞ.

ΛΥΚΟΣ ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν ὁμοίότητα τῆς κεφαλῆς του, καὶ Κύων, ἢτοι Σκύλος, καὶ Βῦς Θαλάσσιος ὀνομάζεται, εἶναι ζῶον ἀμφίβιον, καὶ ἡ κοινὴ γλῶσσα τὸ ὀνομάζει Φώκιαν. Ἴδὲ ΦΩΚΑΙΝΑ.

ΛΥΧΝΑΡΙ. Οἰκιακὸν σκεῦος, χρήσιμον διὰ τὰ καίη φῶς μὲ ἔλαιον, καὶ γίνεται ἀπὸ πολλὰ μέταλλα, καὶ ὕαλια, καὶ κατὰ διαφόρους τρόπους, καὶ σχήματα. Ὁλίγον χρησιμεύει εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐμπόριον.

ΛΥΧΝΙΑ. Ὁ κοινῶς λεγόμενος Πολυέλαιος, λύχνος κατεσκευασμένος ἀπὸ μέταλλον, καὶ κυρίως ἀπὸ ὕελον, μὲ πολλὰς κλόνας, ἔχοντας εἰς τὰς ἄκρας κηροδέσεις, ἢ καὶ τόπον διὰ τὰ καίηται ἔλαιον διὰ πολὺν φωτισμόν. Εἰς τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης ἐφώτιζεν ἐπτάφωτος Λυχνία· τῶρα διὰ τὴν τελειότητα τῆς ὑελεψικῆς γίνονται πολύφωτοι αἱ Λυχνίαι, καὶ ὡραῖαι, κρεμάμεναι εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ τὰς προθαλάμους τῶν μεγάλων οἰκιῶν, καὶ παλατίων.

Ἡ Γερμανία διὰ τῶν Ἑλεψῶν τῆς Βοημίας μᾶς δίδει τὰς καλυπτέρας Λυχνίας, καὶ φέρονται σχεδὸν ὅλαι διὰ τὴν Τουρκίαν ἐκεῖθεν εἰς διάφορα μεγέθη. Οἱ Ἄγγλοι κατασκευάζουν ἐγκριτοτέρας, καὶ οἱ Ῥῶσοι δὲν λείπουν πολὺ ἀπὸ τοῦ τὰ τοὺς μιμηθοῦν εἰς τὰ Ἑλεψείων.

ΛΩΤΟΣ. Ἴδὲ ΚΡΟΚΟΣ ΝΟΘΟΣ.

Μ

ΜΑΒΙ΄. Τυρκιστὶ τὸ γαλάζιον καὶ κυανῶν χρῶμα.

ΜΑΓΝΗΤΙΣ. Λίθος υπομέλανος σιδηρόχρως, (ἢ ὁποία καὶ Καλαμίτα παρὰ τῶν Ἰταλιζόντων, καὶ ἀρσενικῶς ὁ Μαγνήτης ὀνομάζεται) εὕρισκομένη εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ σιδήρου, καὶ ὑπολαμβάνομένη παρὰ πολλοῦν,

λῶν, ὡς μεταλλικὴ ὑπόστασις αὐτῆ· εὐρίσκεται δὲ καὶ εἰς τοῦ χαλκοῦ τὰ μεταλλεῖα.

Οἱ Παλαιοὶ ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως αὐτῆς ἐπονομάζον 5 εἶδη Μαγνήτιδος· τὴν Μαγνητικὴν, τῆς ὁποίας καὶ ἐπεκράτισε τὸ ὄνομα, τὴν Αἰθιοπικὴν, τὴν Βοιωτικὴν, τὴν Ἀλεξανδρινὴν, καὶ τὴν Ἀνατολικὴν, ἢτοι Ἀσιατικὴν.

Χρῆσις τῆς Μαγνήτιδος εἰς τὴν Ἰατρικὴν, καὶ ἰδίωμα ἐσιῶδες τὸ νὰ ἔλκη πρὸς ἑαυτὴν τὸν σίδηρον, εἰς δὲ τὸ ἐμπόριον ἐχρησίμευσε τὰ μέγιστα τὸ Μαγνήτωμα τῆς Βελόνης, ἢ ὁποία κλίνουσα πρὸς τὰς πόλους, ἢτοι τὸν Ἀρκτικόν, ὅταν εὐρίσκεται ἐδῶθεν τῆ μεγάλου Ἰσημερινοῦ κύκλου, καὶ τὸν Ἀνταρκτικόν, ὅταν ἦναι ἐκεῖθεν τούτου, ἐγίνεν ὁ γνώμων τῆς Ναυτικῆς Πυξίδος, καὶ ὁ ἀληθὴς ὁδηγὸς τῶν ναυπλοούντων.

Γνωρίσματα τῆς καλῆς Μαγνήτιδος εἶναι ἡ στερεότης, καὶ ἡ μετρία ἐλαφρότης, τὸ νὰ μὴν ἦναι πολὺ πορώδες, τὸ μελανόν, καὶ στιλπνὸν χρῶμα, ἢ τελάχιστον βαθὺ κυανοῦν, ὑποκόκκινον.

Ἡμεῖς ἀφήνοντες εἰς τὰς Φυσικὰς νὰ διαλέγωνται, καὶ νὰ μελετῶσι μὲ παράπονον, διότι δὲν ἐβεβαιώθησαν εἰς τὴν αἰτίαν τῆς κλίσεως τῶν μαγνητωμένων σιδήρων πρὸς τοὺς πόλους, ἀρκούμεθα νὰ ἰξεύρωμεν ὅτι γίνεται, κτῶς καὶ τὴν ἔλξιν τοῦ σιδήρου, ἢ ὁποία ἐλαττοῦται, καὶ χάνεται ὅταν καῖ, ἰωθῆ, καὶ ἐγκαταμείνη πολὺν καιρὸν εἰς τόπον ὑγρὸν· διὰ τῆτο οἱ φυλάττοντες αὐτὴν τὴν μεταλλικὴν λίθον, πρέπει νὰ τὴν φυλάττουσιν ἀπὸ τὰ τρία ταῦτα.

Εὐρίσκεται καὶ λευκὴ Μαγνήτις, ἀλλ' εἶναι πορὶ ἡ χῶμα προσκολλημένον εἰς τὰ μεταλλεῖα τῆς Μαγνήτιδος, καὶ δανεισθέντα τὴν δύναμιν αὐτῆς, καὶ ὄχι ἀληθῆς Μαγνήτις.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ. Μεταλλικὴ πέτρα, ἢ βῶλος ὁμοιάζουσα πολὺ μὲ τὸ Ἀντιμόναχον, χρώματος στακτηρῶ, καὶ μελανωπῶ, διαφέρουσα ἀπὸ ἐκεῖνο εἰς τὸ νὰ ἦναι ἀπαλωτέρα, καὶ ἀντὶ ἀκίδων ἔχουσα μικρὰ, καὶ στιλπνὰ μί-

μέρη· ἐξορύσσεται εἰς τὸ Πεδεμόντον τῆς Ἰταλίας, εἰς κομμάτια διαφόρων μεγεθῶν, καὶ καλὴ εἶναι ἢ ἀπαλὴ, στιλπνὴ, καὶ καθαρὰ ἀπὸ λίθους, καὶ κόνιν. Ὀνομάζεται παρὰ τῶν Γάλλων Magalaise.

Χρησιμεύει εἰς τὴν ἐγκαυστικὴν, πηλοπλαστικὴν, καὶ ὑελεψίαν.

ΜΑΔΙΣΜΕΝΑ ΜΑΛΛΙΑ, τὰ συναζόμενα ἀπὸ τὰ δέρματα τῶν προβάτων μετὰ τὸ μάδισμα τῶν βυρσοδεψῶν, καὶ πωλύμενα διὰ γέμισμα στρωμάτων, καὶ ἄλλα ἔργα εἰς τὴν Εὐρώπην· καλὰ εἶναι ὅταν ᾖναι μακρὰ, καλὰ ξηραμένα, καὶ καλὰ τειναγμένα ἀπὸ τὴν ἀσβέστην. Ἡ Τουρκία ἐκδίδει πολλά. Ἴδὲ τὸ γενικὸν Ἄρθρον ΜΑΛΛΙ΄.

ΜΑΛΛΙ΄ ὀνομάζομεν τὴν τρίχα τῶν προβάτων, καὶ ὅταν ᾖναι ἀκόμη ἀχώριστον, καὶ ὀλάκαιρον κουρευμένον, καθὼς χωρίζεται ἀπὸ τὸ δέριμα, ὀνομάζεται Ποκάρι, ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πόκος.

Οἱ διαχωρίζοντες τὰ Μαλλία διὰ τὸ ἐμπόριον, διαίρουν τὸ Ποκάρι εἰς Μαλλί λεπτὸν (Fino), καὶ εἶναι ἡ ῥάχη μὲ τὰ πλευρὰ, καὶ τὸν τράχηλον, καὶ κοιλίαν· εἰς χονδρὸν, ὅταν αὐτὸ ᾖναι τοιοῦτο κατὰ τὴν τρίχα, καὶ πολλὰ συμπλεγμένον· καὶ εἰς τὸ Κωλόκουρον, συνιστάμενον εἰς τὸ ὀπισθεν τῆ προβάτε ἀκάθαρτον, καὶ τῶν κνημῶν μαλλί, τὸ ὁποῖον Βατζάκ (Περικνήμιον) λέγομεν Τουρκιστί· τέταρτον εἶναι τὸ ἀποσκυβαλιζόμενον μετὰ τὸ καθάρισμα, γεμάτον ἀπὸ χῶμα, καὶ ἀκαθαρσίας, σχεδὸν ἀχρηστον.

Οἱ Ἰσπανοὶ ὁμοίως κάμνουν αὐτὴν τὴν τριχὴ διαίρεσιν, ἐπονομάζοντες αὐτὰ πρῶτον, δεύτερον, καὶ τρίτον.

Εἶναι καὶ ἄλλη διαίρεσις μαλλίων εἰς κουρευμένα, ὁποῖα εἶναι τὰ ἀνωτέρω, καὶ εἰς μαδισμένα, τὰ συναζόμενα εἰς τὴν βυρσοδεψίαν, (Ἴδὲ ΜΑΔΙΣΜΕΝΑ) τὰ ὁποῖα οἱ Τῦρκοι Βυρσοδεψικά (Ταβάκικα), καὶ οἱ Ἰταλοὶ Pellate, Μαδισμένα λέγουσι. Τὰ δὲ κουρευμένα διαίρυνται εἰς ἄπλυτα, τὰ πωλούμενα μετὰ τὸ κέρημα, καὶ ὡς ἀνωτέρω διαχώρισμα, καὶ εἰς πλυμένα, τὰ ὁποῖα

ποῖα μετὰ τὸ κούρευμα πλύνονται εἰς γλυκὺ νερόν, καὶ μετὰ ταῦτα πωλοῦνται.

Ὅτι τὸ Μαλλὶ τῶν προβάτων εἶναι ἀναγκαῖον εἰς τὰ ἐνδύματα τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἄλλα παντοῖα ἐπιπλα, ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν καθημερινήν μας χρῆσιν, καὶ ἀπὸ τὸ μέγα ἐμπόριον τῆς Εὐρώπης εἰς αὐτὸ διὰ τὸν ὕφασμόν τῶν τούτων, καὶ πολυποικίλων ρούχων, ταπήτων, καὶ ἄλλων, ἀλλέως ὀνομαζομένων.

Ἐγρηγότερα μαλλία τῆς Τυρκίας εἶναι ὅσα κυρεῦνται ἀπὸ πρόβατα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τυρκίας. Ἡ Θεσσαλονίκη, ἡ Ἀδριανέπολις, ἡ Δακία, καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις ἔχουν τὰ καλλήτερα· δεύτερα εἶναι τῆς Σμύρνης, ἀπὸ πρόβατα σύμμικτα, τὰ λεγόμενα Μιχαλίσια, καὶ ἔσχατα τῆς Ἀσίας, καὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, τὰ ὅποια χρησιμεύουν μόνον διὰ γέμισμα στρωμάτων, ἢ καὶ χοιρότατον νῆμα.

Τὰ πρόβατα κυρεῦνται τὴν ἀνοιξιν μετὰ τὴν παῦσιν τῶν βροχῶν, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ καλὸν μαλλί, περὶ τῆ ὁποίου εἶπομεν ἀνωτέρω· καὶ ὅταν ἡ ἀνοιξις δὲν ἔχη πολλὰς βροχὰς, τὰ μαλλία εἶναι καθαρώτερα ἀπὸ τὸ χῶμα, καὶ καλλήτερα· ὅταν δὲ ᾖ βροχερά, καλὸν ἤθελεν ᾖναι νὰ κυρευθοῦν μετὰ ῥαγδαίαν τινὰ βροχὴν, ἡ ὁποία ἔμπορεῖ νὰ πλύνῃ τὰ πρόβατα ἀρκετὰ· προσεκτέον ὅμως νὰ μὴ κυρευθῶν μετὰ τὴν βροχὴν εἰς τόπους πιλώδεις, καὶ χωράφια νεόσκαπτα, ἀλλ' εἰς λειβάδια χλοοφόρα.

Εἰς τὴν Δακίαν κυρεῦουσιν (μάλιστα τὰ μεταφερόμενα ποίμνια διὰ τὰ σφαγεῖα τῆς Βασιλευσῆς) καὶ δεύτερον τὸν Αὐγυστον, καὶ ὀνομάζουσι Μίλσα τὸ μαλλί ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι καθαρὸν, καὶ λεπτὸν, ἀλλὰ κοντὸν, καὶ δύσχρηστον διὰ καλὰ ρούχα, καθὼς καὶ τὸ μαλλίον τῶν Ἀρρίων εἰς τὸ πρῶτον ἔτος, ὅτε καὶ ἀρρία ὀνομάζονται.

Τὰ Μαλλία τῆς Ἰσπανίας, καὶ Πορτογαλλίας ὑπερτεροῦν ὅλα τὰ λοιπά· μετὰ ταῦτα ἔπονται τὰ τῆς Ἀγγλίας, καὶ τρίτα εἶναι τὰ ἐδικά μας.

Διὰ

Ε.Υ.Δ. της Κ.τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Διὰ τὰ φορτωθῆν τὰ μαλλία εἰς τὸ καράβι χρειάζονται μεγάλην προσοχὴν διὰ τὰ ξηρανθῆν καλὰ, πρὸ τῆς τὰ πατηθῶν εἰς τὰς βάλλας, διότι εἶναι ὑποκείμενα εἰς τὸ τὰ ἀνάψιν, καὶ τὰ φλογοβολήσουν εἰς τὸ καράβι, ἢ τὰ χάσουν τὸ χρώμα των κιτρινίζοντα.

Τὰ μαύρα μαλλία εἰς τὴν Εὐρώπην πωλοῦνται εἰς τὴν ἰδίαν τιμὴν μὲ τὰ χονδρά· ἐδῶ ὅμως, ἢτοι εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τυρκίαν, πωλοῦνται εἰς ὑψηλοτέραν τιμὴν, καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ λεπτά εἰς τὴς ὑφαίνοντας τὰς Κάππας, αἱ ὁποῖαι ἐγκρίνονται ὅταν ἦναι ἄβαφοι, καὶ διὰ τὸ καστανὸν χρώμα των, καὶ διότι δὲν καίονται ἀπὸ τὴν μαύρην βαφὴν.

Τὸ Μαλλί πλυνόμενον δίδει ἔλλειψιν ζυγίου, κατὰ τὸ $\frac{1}{2}$ τὸ περισσότερον, καὶ καθαριζόμενον ἀπὸ τὸ πρῶτον Ποκάρι 4, ἢ 5 τοῖς ἑκατόν. Δίδει ὅμως καὶ ἄλλην ἔλλειψιν ἕως τὰ ἀποπωληθῆ εἰς τὴν Εὐρώπην, ἢ ὁποῖα ἀναλογεῖ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς πωλήσεως, καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῆ ἐκεῖ ἐπιστάτης εἰς τὰ νοσοφυλάκια (λαζαρέτα), καὶ τὰς ἀποθήκας του.

Μαλλί Προβατοκαμήλου. } Ἴδὲ τὰ ὀνόματα τῶν ζώων
Μαλλί Καστορίου. }
Μαλλί Καμήλου. } τῶν.

Μαλλί Κτενισμένον, τὸ περασμένον ἀπὸ τὸ Λανάρι, καὶ ἔτοιμον διὰ κλώσιμον. Ἴδὲ ΛΑΝΑΡΙ.

Μαλλία Κεφαλῆς. Ἴδὲ ΤΡΙΧΑ.

ΜΑΚΑΡΩΝΙΑ, ἀπὸ Μακάρωνος τοῦ πρώτου κατασκευαστοῦ, ἢ διὰ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ζυμαρικοῦ αὐτοῦ, ὡς ἀξίου τῶν μακαρίων, ὠνόμασαν οἱ Νεαπολιτάνοι τὸ γνωστὸν ζυμαρικὸν, ἀπὸ καθαρὸν ἀλεῦρι, μακρὸ, καὶ χονδρὸν ὡς τὸν μικρὸν δάκτυλον, καὶ περισσότερον, τρυπημένον ἔσωθεν, καὶ ὀλίγον παχύ.

Εἶναι δὲ καὶ πλατέα Μακαρώνια, καὶ μακρά, καὶ κατὰ τὸ παρὸν ὅλα αὐτὰ κατασκευάζονται εἰς τὸ Ταγανρόκον τῆς Ῥωσσίας, καὶ φέρονται εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Κατασκευάζονται δὲ καὶ ἐδῶ, καὶ εἰς τὴν Ῥαιδεστόν ἀρκετὰ, ὥστε ἢ Ἰταλία δὲν θέλει πραγματευθῆ.

Θῆ τὸ ἐξῆς με' ἡμᾶς εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος. Τὰ λεπτότε-
ρα ἀπὸ τὰ Μακαρώνια ὀνομάζονται Ἰταλικῶς Vermicel-
li, ἢτοι σκολικίδια, καὶ Τούρκιστι Φιδές, καὶ γίνονται
πολλῶν μορφῶν, καὶ σχημάτων, καὶ μερικὰ κροκοβαφῆ.
Ὅλα ἀνάγονται εἰς τὸ εἶδος τῶν Ζυμαρικῶν.

ΜΑΛΒΑΣΙΑ. Εἶδος ἀνθοσμίου τῆς Κύπρου, καὶ ἄλ-
λων Νήσων τοῦ Ἀρχιπελάγους, καὶ τῆς Πελοποννήσου.
Ἰδὲ ΚΡΑΣΙ΄.

ΜΑΝΔΗΛΙΑ, ἀπὸ τῆ Λατινικῆ τὰ Χειρόμακτρα,
διότι Manus Λατινιστὶ τὸ χέρι. Εἰς τὴν γλῶσσαν μας
ἠμποροῦμεν τὰ ὀνομάσωμεν Προσόψια, ὅσα χρησιμεύουν
εἰς τὸ σπόγγισμα τῆ προσώπου· Ρινόμακτρα, τῆς
ρίνός, ἢτοι μυτομάνδηλα, καὶ Χειρόμακτρα τὰς λε-
γομένας πετζέτας, διὰ τὰ ὅποια Ἰδὲ ΛΙΝΟΠΑΝΑ.

Διὰ Προσόψια μεταχειριζόμεθα τὰ κατασκευαζόμενα
εἰς τὴν Βέρροιαν τῆς Θεσσαλίας, λευκὰ, καὶ κροκιδω-
τὰ, ἢτοι με' φλώκους, καὶ κατασκευάζονται πολλὰ, καὶ
ἐξάίρετα, καὶ κομμάτια ἀπὸ λινόπανα διάφορα τῆς Εὐ-
ρώπης, ἢ ἐπίτηδες ὑφασμένα εἰς τὰς οἰκίας μας.

Ρινόμακτρα ὑφαίνονται πολλὰ εἰς τὴν Εὐρώπην με-
ταξωτὰ, ἢ σύμμικτα με' λινάρι, ἢ καὶ με' βαμβάκι,
καὶ ἢ ἀραδατὰ, καὶ τετραγωνικὰ ὑφασμένα, ἢ καὶ τυ-
πωμένα, φέρονται πλῆθος εἰς τὴν Τυρκίαν, διότι ἡ κα-
τάχρησις τῆς Νικοτιανῆς κόττης τὰ ἐπιζητεῖ ἀναγκαίως
διὰ τὴν ἀδιάκοπον ρύσιν τῆς ρινός, καὶ ἡ Γερμανία μά-
λιστα γοργεῖ ἐμπορικῶς τὰ περισσότερα· εἶναι διαφό-
ρων εἰδῶν, πλατους, μεγέθους, καὶ χρωμάτων, καὶ ὅ-
λα ἀγοράζονται, καὶ πωλῶνται με' τὴν δωδεκάδα συνυ-
φασμένα, καὶ συνεχόμενα εἰς ὀλόκληρον κομμάτι.

Χειρόμακτρα εἶναι τῆς τραπέζης τὰ εἰρημένα, εἶναι
ὅε καὶ ἄλλα διάφορα ἀπὸ λινὰ, καὶ βαμβακερὰ πανία
τετραγωνικῶς κομμένα, καὶ ἢ τυπωμένα, ἢ κεντημένα,
ἢ καὶ οὕτως ὑφασμένα· ὅλα ὅμως εἶναι με' ἐπίπεδον
λευκόν, καὶ τιμῶνται κατὰ τὴν ποιότητα τῆ πανίε, τὴν
ὅποιαν ἀκολουθεῖ καὶ τὸ κέντημα, ἢ ζωγράφισμα, ἢ
καὶ τύπωμα.

Ἄπο τὰ Χειρόμακτρα ταῦτα ζωγραφούμενα, ἢ καὶ τυπωόμενα ἐξαίρετα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐπάνω εἰς τὰ καλήτερα Μισυλίγια, καὶ εἰς τὰ ἐπονομαζόμενα Τεστεμέλια, ἢ Σεβρέδες, μεταχειρίζονται αἱ γυναῖκες διὰ κεφαλοδέσμια, καὶ οἱ Τούρκοι διὰ Καψιδρώτια, καὶ Χειρόμακτρα εἰς τὰ θρησκευτικὰ χειροπλισίματά των (ἀβδέστια) ἀποτελοῦν ἐμπόριον ἐσωτερικὸν τῆς Βασιλευούσης μετὰ τὰ μέρη τῆς Ἐπικρατείας της, καὶ αὐξάνουσι τὴν χρῆσιν τῶν Μουσουλινίων τῆς Εὐρώπης ἀναγκαίων εἰς τὴν κατασκευὴν των.

Τὰ Ῥινόμακτρα τῆς Ἰνδίας ἔχουσι ὄχι μόνον τὴν ὑφὴν καλυτέραν, ἀλλὰ καὶ τὸ χρῶμα ἀνεξίτηλον, καὶ προτιμῶνται, καὶ ὅλα τὰ λαμβάνομεν τῶρα διὰ τῆς Ἀγγλίας, εἶναι μεταξοβαμβακερά, καὶ ἀνά 32 εἰς τὸ κομματί.

ΜΑΝΔΡΑΓΟΡΑΣ, τὸ παροιμοιοζόμενον ὑπνωτικὸν τῶν παλαιῶν μας Προγόνων „ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδει “ ἦτοι κοιμᾶται τὸν ἀνεξύπνητον, Χόρτον μετὰ ῥίζαν μεγάλην, τὴν ὁποίαν διαξέοντες οἱ λαοπλάνοι ἐμπειρικοὶ, ἐπλανῶσαν τοὺς ἀνθρώπους, μυθεύοντες φίλτρα, ἰάματα, καὶ ἄλλα θαυμάσια αὐτοῦ τοῦ χόρτου. Κατὰ τὸ παρὸν, χάρις τῷ φωτισμῷ τῶν ἀνθρώπων, ἐξεσκεπάσθη αὐτὸ τὸ ραδιούργημα, καὶ ὁ Μανδραγόρας ἔπεσεν εἰς τὴν τάξιν τῶν λοιπῶν χόρτων, καὶ χρησιμεύει ἡ φλοιὰ τῆς ῥίζης τε εἰς τὴν Φαρμακοποιίαν. Εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα εὐρίσκονται Μανδραγόραι.

Μανδραγόρας Σινικὸς, τὸ δένδρον **ΓΙΣΣΕΓΚΟΝ**. Ἴδὲ τοῦτο.

ΜΑΝΔΡΑ, ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἀμέλγονται, καὶ κοιμῶνται συναζόμενα τὰ ποιμνία.

ΜΑΝΙΟΧΟΝ, καὶ **ΜΑΝΙΟΧΗ**. Χαμόδενδρον τῆς Ἀμερικῆς περικλωσμένον, καὶ πολύκομβον, μετὰ ξύλον ἀπαλὸν, καὶ εὐθραυστον, καὶ ῥίζαν ὁμοίως ἀπαλὴν, καὶ ὑγρὰν. Τὸ πρῶτον ἔτος μετὰ τὸ φύτευμα ἀπορρίζωντες τὸν Μανιόχον, πλύνουσι τὰς ῥίζας, ξύοντες τὴν φλοιάν του, καὶ τρίβοιτες εἰς τρίπτην τὸ ὑπόλοιπον, τὸ

συνθλίβουν εἰς σφραγγιστήρια, καὶ στραγγίζουσιν τὸ ὑγρὸν ὅλον, προσέχοντες νὰ μὴ πῖητι ζῶον, διότι ὄχι μανίαν (ἐκ τῆς ὁποίου καὶ Μανιόχον καλῶς ὠνομάσθη) ἀλλὰ καὶ θάνατον, ὡς φαρμάκι, προξερεῖ· τὴν δὲ μένουσαν ὑπόστασιν ἐψήνοντες, τρώγην οἱ αὐτόχθονες, ὡς κολλύριον, καὶ τρέφουν οἱ Ἀποικοὶ τὰ ἀνδράποδάτων, ὀνομάζοντες τὸ ἄζυμον τοῦτο Κασσάβαν.

Ὄταν δὲ θελήσουν νὰ τὸ φυλάξουν πολὺν καιρὸν, τὸ ἐψήνουν καὶ περισσότερον, ἀνακατώνοντές το εἰς ἐπίπεδον τήγανον, καὶ γίνεται ἀλεύρι συγδεδεμένον, τὸ ὁποῖον τριβόμενον, χρησιμεύει δι' ἄμυλον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἢ καὶ συμμιγνύμενον μὲ $\frac{2}{3}$ τῆς κοινοῦ ἀλεύρου, γίνεται ἄρτος λευκότερος, καὶ νοστιμώτατος.

Καλῆτερον εἶναι ὅταν αὐτὸ τὸ ἄλευρον ἀφεθῆ εἰς ἀγνεῖον γεμάτον μὲ νερὸν νὰ κατασταλάξῃ, καὶ νὰ ξηρανθῆ εἰς τὸν ἥλιον, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ἀληθὲς ἄμυλον. Οἰομάζεται Γαλλιστὶ Μανιορ, ἢ Manioque.

ΜΑΨΝΝΑ, ἡ θεία τροφή τῆς Ἰσραηλιτικῆς λαῶ εἰς τὴν τεσσαρακοιταετῆ πλάνην του εἰς τὴν ἔρημον, τὸ ὁποῖον ἐπιπτεν ὡς χιτῶν, ἢ πάχνη, ἐσυνάζετο, καὶ ἐτρώγετο μεταποιήμενον εἰς τὴν γεῦσιν τῆς ὀρέξεως ἐκείνου τῆς ἀγνώμονος, καὶ ἀχαρίστου λαῶ· ἀλλ' αὐτὸ ἔπαυσεν ἀφ' ἑἰς Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ ἐνεβίβασε τὸν Ἑβραϊκὸν λαὸν εἰς τὴν γῆν, ἣν ἐπηγγείλετο τῷ Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακώβ, τοῖς Πατριαρχαῖς.

Μάψνα ὠνομάσθη κατὰ συνωνυμίαν καὶ τὸ καθαρτικὸν τῆς Φαρμακίης κόμμι, ἐπειδὴ ἐνόμισαν οἱ πρῶτως αὐτὸ γνωρίσαντες, ὅτι ἐπιπτεν ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν, ὡς ἐκεῖνο τὸ θεόπεμπτον μέλι· ἀλλ' αὐτὸ κατὰ τῆς νῦν Βοτανικῆς εἶναι χυμὸς συμπεπτηγμένος, λευκός, ἢ κιτρινωπός, ζαχαρομελώδης, λυόμενος εὐκόλως εἰς τὸ νερὸν, γλυκὺς, καὶ μελώδης, ἀλλ' ἀνεστος εἰς τὴν γεῦσιν.

Ἀπὸ τὸ ὀνομαζόμενον Μελίνη, καὶ κοινῶς (ἀπὸ τῆς Λατινικῆς) Φράξος, δένδρον, συνάζεται τὸ Μάψνα εἰς τὰς δύο Σικελίας περὶ τὸν Φάρον, καὶ παρὰ τῶν συναζόντων αὐτὸ Ἰταλῶν, διαιρεῖται εἰς Σωματῶδες, Μαψ-

na di corpo, ἀποστάζον καθ' ἑαυτὸ ἀπὸ τοῦ δένδρου· εἰς Βεβιασμένον, Manna forzata, ἢ ἀπλῶς Forzarella, συναζόμενον τρόπον τινὰ βιαστικῶς μετὰ τὴν ἐντομὴν τοῦ δένδρου, ὡς πολλὰ τῶν κόμμεων· καὶ εἰς Ἀπότριπτον, Manna di fronda, συναζόμενον μετὰ τὴν τριβὴν τῶν νεύρων τῶν φύλλων τοῦ δένδρου, εἰς μέγεθος κόκκου σιταρίου. Εὐλόγως λοιπὸν ἠμποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ τὸ κόμμι τοῦτο Μελέϊνον, καὶ διὰ τὴν μελώδη γεῦσίν τε, καὶ διὰ τὴν ταυτωνυμίαν τῆς πηγάζοντος αὐτοῦ δένδρου.

Τὸ καλῆτερον Μάννα γίνεται εἰς τὴν Καλαβρίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὸ λεγόμενον Ἁγ. Ἄγγελος μέρος της, ἐπομένως εἰς τὴν Σικελίαν, ἀλλ' ἐγκρίνεται τὸ πωλύμενον εἰς δάκρυ καθαρὸν, καὶ συναζόμενον ἀπὸ τοῦ ἀπόσταγμα τῆς ἐντομῆς τῆς δένδρου, καὶ πρέπει νὰ παρατηρηθῇ ῥωπὸν, ξηρὸν, ἐλαφρὸν, λευκοκόκκινον, καὶ ἀσύμμικτον ἀπὸ ἑτερογενῆ· τὸ δὲ στακτόχρον, ἰξῶδες, παχὺ, ἀνοστον, καὶ ὡς μέλι ὀξυνισμένον, εἶναι καλὸν μόνον διὰ κλυστήρια.

Διὰ τοῦ ἄμβυκος ἐκβάλλουσι ἀπὸ τοῦ Μάννα, ὀξύπνευμα ἰαματικὸν εἰς τὰς πόδας τῆς κοιλίας, καὶ ἄλλο Νάμα πνευματῶδες, τὸ ὁποῖον ἔχει ὅλας τὰς ἰδιότητας, καὶ ἐνεργείας τοῦ Μάννα.

Εἶναι δὲ καὶ δύο εἴδη ὑγροῦ Μάννα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἐν ὀνομάζεται Τερενιαβίνον, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὴν Περτίαν, καὶ περὶ τὸ Κάϊρον, καὶ Χαλέπιον, εἰς δένδρον ἀκανθῶδες παρόμοιον μετὰ τὴν βάτον, καὶ τὸ ἄλλο συναζόμενον εἰς δένδρα ὅμοια μετὰ τὴν δρυῖν. Εὐρίσκεται καὶ εἰς τὴν Σύραν, καὶ Τῆνον τὰς Νήσους, ἀλλ' ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀναθυμιάσεις τῶν ἰδίων δένδρων περὶ τὴν ἀνοιξιν, καὶ ὀλιγώτατον χρησιμεύουν εἰς τὴν Ἰατρικὴν· εἰς δὲ τὸ Ἐμπόριον παντελῶς.

Μάννα Λιβάνου, τὸ μικρὸν καθαρώτατον, καὶ στρογγύλον δάκρυ τοῦ θυμιάματος, ὁμοιόχρον μετὰ τὸ Μάννα. Ἴδε ΘΥΜΙΑΜΑ.

Μάννα Μαστιχίνη. Ἴδε ΚΕΔΡΟΣ.

ΜΑΞΙΛΑΨΑ. Ἰδὲ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΑΙΟΝ.

ΜΑΨΑΘΡΟΝ. Χόρτον γνωστὸν ἡμερον, καὶ ἄγριον, τῆ ὁποίου ἡ ρίζα εἶναι διουρητικὴ, καὶ ἡ πρώτη ἀπὸ τὰς πέντε διουρητικὰς ρίζας, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται οἱ Φαρμακεῖς διὰ τὰς τοιαύτας πτισσάνας· τὰ φύλλα τε βρασμένα εἰς τὸ κριθαρόνερον, φέρου γάλα εἰς τὰς γυιαῖκας, καὶ τὰ μεταχειρίζονται αἱ γαλακτοτρόφαι.

ΜΑΡΑΘΡΟΣΠΟΡΟΣ. Κόκκος μακρὺς ὀλίγον, μὲ ὄσμην καλὴν, ὁμοιάζουσαν τὸ Ἄνισον, καὶ γεῦσιν ὑπόγλυκον, ζαχαρωτὴν, χρήσιμος εἰς τὴν ἰατρικὴν, καθὼς καὶ τὸ Ἄνισον, διὰ τὴν ἀποδείωξιν τῶν ἐσωτερικῶν ἀνέμων, καὶ εἰς τὴν διόρθωσιν μερικῶν καθαρτικῶν. Οἱ Ζαχαρεῖφοι κατασκευάζου ζαχαρωτὰ καταπότια, καθὼς καὶ μὲ τὸ ἄνισον, καὶ ὠφελεῖν εἰς τὴν ὄρασιν. Γίνεται καὶ οἰνόπνευμα δυνατὸν μὲ αὐτὸ εἰς τὴν Νῆσον Ῥέ, μὲ καλὴν ὑπόληψιν.

Καλὸς Μαραθρόσπορος εἶναι ὁ νέος, ὑποπράσινος, ἐπιμήκης, γεμάτος, μὲ γεῦσιν ζαχαρόγλυκον, καὶ εὐωδίαν, καὶ πρὸ πάντων ὁ καθαρὸς ἀπὸ ἄχυρα καὶ χῶμα, ἐξοδεύεται πολὺς εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην.

Μάραθρον Θαλάσσιον, τὸ Κρίθμον, ἢ κοινότερον Κρίταμον, χόρτον γινόμενον εἰς τοὺς ἀπορρώγας τῶν θαλασσίων βράχων τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἀλμυρόμενον μὲ τὸ ὄξειδι, καὶ γινόμενον καλὸν διὰ τὴν τράπεζαν, ὡς τὸ κάππαρι.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΨΙ. Οὐσία σκληρὰ, ἢτοι λιθίασις λευκὴ, καὶ στιλπνὴ γινομένη μέσα εἰς τὰς κόγχους, ἢτοι μεγάλα ὀστρίδια, ἢ κτένια, τὰ ὁποῖα ἐμπεριέχου ἀπὸ 10, ἢ 12 μαργαριτάρια, καὶ ἀλιεύονται εἰς τὰς θαλάσσης τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδῶν, τῆς Ἀμερικῆς, καὶ σπανίως τῆς Μεσογείου, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἡ ἀλίευσις τῶν Μαργαριταρίων τῆς Ἀσίας γίνεται·
 α. — Εἰς τὴν Βαχρὴν Νῆσον κειμένην εἰς τὸν Περσικὸν Κόλπον.

β. — Εἰς τὴν Κατιφάν, πρὸς τὸν Αἰγιαλὸν τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας ἀντικρὺ τῆς Βαχρῆνος.

γ'. -- Εἰς τὴν Μάναρον Κομόπολιν τῆς Ταπροβάνης (Σεϊ-
λάνου) ὅπου εὐρίσκονται τὰ στρογγυλότερα, καὶ
στιλπνότερα, ἀλλὰ σπανίως μεγαλήτερα τῶν 3,
ἢ 4 κερατίων τὸ ἕν.

δ'. -- Εἰς τὰ παράλια τῆς Ἰαπωνίας· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ
ἔθνος τοῦτο δὲν τιμᾷ τὰ πετράδια, σπανιώτατα
καὶ ἀλιεῦει τὰ μαργαριτάρια.

Τῆς Βαχρίνος, καὶ Κατιφᾶς τὰ μαργαριτάρια ὅσα εἶ-
ναι κιτρινωπὰ πωλοῦνται διὰ τὰς Ἰνδίας, ὅπου προτι-
μῶνται· διότι τὸ χρῶμα τοῦτο διαρκεῖ παντοτεινά· τὸ
δὲ λευκόν, καὶ ὑποκίτρινον, μελανίζει ὀγλίγωρα ἀπὸ
τὸν ἰδρώτα εἰς τὸ θερμὸν ἐκεῖνο κλίμα. Τὰ λευκὰ, καὶ
λευκοκίτρινα πωλοῦνται εἰς τὴν Βενδερκόγκον, καὶ τὴν
Βάσραν διὰ τὴν Περσίαν, Τυρκίαν, καὶ Ῥωσσίαν, καὶ
ἀποτελεῖν μέγα ἐμπόριον. Ἡ Κωνσταντινούπολις ἐκτὸς τῆς
χρήσεώς της, καὶ τῆς Ἐπικρατείας, ἔστειλε πολλὰ ἕως
τώρα εἰς τὴν Ῥωσσίαν· ἀλλὰ πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀπηγο-
ρεύθη σφοδρὰ ἡ εἰσοδος εἰς ἐκείνην τὴν Αὐτοκρατορίαν,
καὶ κινδυνεύει νὰ κοπῇ αὐτὸς ὁ κλόνος τῆς ἐμπορίας μὲ
ἐκεῖνα τὰ μέρη παντελῶς, εἰάν ἡ ἐκεῖ Διοίκησις δὲν ἀ-
κυρώσῃ τὸ Δόγμα.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀλιεῦνται τὰ Μαργαριτάρια εἰς τὸν
μέγαν Κόλπον τοῦ Μεξικοῦ εἰς πέντε διαφόρους αἰγια-
λοὺς, ἤτοι τὴν Κουβανίαν Νῆσον, τὴν Μαργαρίταν, τὴν
Κομογότην, τὸν Ἀξινοπόταμον, Riviere de la Hâche, καὶ
τὴν Ἀγ. Μάρθαν, 60 λεύκας ἀπέχουσιν αὐτῆς τοῦ πο-
ταμῆ. Καλύτερα εἶναι τῆς Μαργαρίτας, τῆς Κυβάνης εἶ-
ναι πολλὰ, ἀλλὰ μολυβδόχροα, πελιδῶν, καὶ κατώτερα.

Εἰς τὴν Σκωτίαν τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἕνα ποταμὸν τῆς
Βαυαρίας εὐρίσκονται Μαργαριτάρια, ἀλλ' ὀλίγα, καὶ
δὲν ἠμποροῦν νὰ ἔμβουν εἰς σύγκρισιν μὲ τὰ Ἀσιατι-
κὰ, ἢ τὰ Ἀμερικανὰ.

Ἀλίευμα τῶν Μαργαριταρίων.

Δις τῆς ἔτης, ἤτοι τὴν ἀνοιξιν Μάρτιον, καὶ Ἀπρίλ-
λιον, καὶ τὸ φθινόπωρον Αὐγουστον, καὶ Σεπτέμβριον
τῆς

τούς μῆνας, ἀλιεύονται τὰ Μαργαριτάρια, καὶ εὐτυχεῖ τὸ ἀλίευμα, ὅταν ὁ χρόνος ᾖ βροχερώτερος· διὰ τοῦτο ἐνομιζέτο παρὰ τῶν Ἀρχαίων ὅτι ἀπὸ τὴν ἀστραπὴν γεννᾶται τὸ Μαργαριτάρι, διότι ὅταν γίνωνται πολλαὶ βροχαὶ, συμβαίνουν καὶ ἀστραπαὶ ἀναλόγως περισσότεραι.

Πλήθος σκάφων, πλοιαρίων μὲ δύο, ἢ ἓνα βυθιστὴν, καὶ ἄλλους κωπηλάτας, ἀπαίροντα τὸ πρῶν μὲ τὲς ἀνέμους τοὺς ἀπογεύσιους, καὶ φθάνοντα εἰς 4, ἕως 12 ὀργυῶν βαθὺ πέλαγος, δένον τὸν βυθιστὴν μὲ σχοινίον ἀπὸ τὸν βραχίονα, καὶ κρεμῶσιν ἀπὸ τὸν ἕτερον πόδα 5 ἕως 8 οκάδων πέτραν, διὰ τὰ βυθισθῆ εὐθύς, ἔχοντα μάχαιραν διὰ τὴν ἀποκόψῃ ἀπὸ τὲς βράχους τὰς κόγχους, καὶ καλάδι τὰς συνάξῃ· ἐπιμελεῖται μὲ ταχύτητα εἰς τὸ ἔργον του, καὶ ὅταν ἡ γεμίση τὸ καλάδι, ἢ ἀποκάμη, καὶ θέλει τὰ ἀναπνεύσῃ, λύει τὴν πέτραν ἀπὸ τὸ ποδάρι, καὶ κινῶν τὸ σχοινίον, ἀνασύρεται εὐθύς ἀπὸ τὲς προσεκτικῆς εἰς τὴν συντροφίαν, καὶ ἀναβαίνει μὲ τὸ καλάδι του· μετὰ $\frac{1}{2}$ ὥρας πάλιν βυθίζεται, καὶ ἔτι γεμίζει τὸ σκάφος, καὶ μὲ τοὺς φυσικὰς ἀποθαλασσίους ἀνέμους μετὰ τὴν μεσημβρίαν, προσορμουσιν εἰς τὸν αἰγιαλὸν, ὅπου οἱ προσμένοντες ἔμποροι ἀγοράζουσιν, ἀφ' ὅσων εἶναι ἀναγκασμένοι τὰ πωλήσουσιν τὸ φορτίον των· οἱ δὲ εὐκατάστατοι, τὸ φυλάττουσιν διὰ λογαριασμῶν των.

Ὁ ἀγοραστής, ἢ καὶ ὁ ἰδιοκτήμων ἀλιευτὴς, θάπτοιτες εἰς τὰς θερμὰς ἄμμους τὰ ὄστρακά των διὰ τὰ σαπίσθαι, συνάξουσιν κατὰ τὴν τύχην των πολλὰ, ἢ ὀλίγα, μικρὰ, ἢ μεγάλα Μαργαριτάρια, τὰ κοσκινίζουσιν χωρίζοντες τὰ μικρότερα, τὰ ὅποια καὶ σπόρον ὀνομάζουσιν, καὶ τὰ φέρουσιν εἰς τὰς ἀποθήκων τὰ τρυποῦν, καὶ τὰ πωλοῦν, ἢ ἐμπορεύονται.

Σχήματα τῶν μαργαριταρίων λογαριάζονται τὸ σφαιρικόν, ἢ τοὶ στρογγύλον, τὸ ἀπίδοσιδές, ἢ ἐλαιοσιδές, καὶ τὸ ἀνώμαλον, ἀλλ' εἰς ὅλα αὐξάνει τὴν τιμὴν τὸ χρῶμα, καὶ ἡ στιλπνότης, τὸ ὅποιον καὶ νερὸν ὀνομά-

ζε

ζεται, ὡς τῶν ἀδαμάντων· τὸ λευκὸν νερὸν ζητεῖται ἀπὸ τῆς Εὐρωπαϊούς, καὶ τὸ ὑποκίτριον ἀπὸ τῆς Ἰνδῆς, καὶ Ἄραβας· τὸ μολυβδόχρουν, καὶ μελαφὸν εἶναι κατώτερα.

Ἐμπόριον τῶν Μαργαριταρίων.

Τὰ Μαργαριτάρια πωλῶνται εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν μὲ τὸ ἐξάγι βάρυς $1\frac{1}{2}$ δραχμῆς, ἤτοι 24 κεράτια, 96 κόκκους δηλ. πρὸς 4 κόκκους τὸ κεράτιον, καὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην μὲ τὸ κεράτιον, καθὼς τὰ λοιπὰ πετραδία, μὲ τὰ ὁποῖα ἀνέκαθεν συγαριθμῶνται, ὄχι διὰ τὴν φύσιν, ἀλλὰ διὰ τὴν χρῆσιν τὰ Μαργαριτάρια· εἰς τὴν Ῥωσίαν πωλοῦνται μὲ τὸ Ζωλοτνίκι, καὶ εἰς τὴν Περσίαν μὲ τὸ Ἀβᾶς, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐν ὄγδοον ἐλαφρότερον ἀπὸ τὸ κεράτιον.

Τιμῶνται δὲ τὰ Μαργαριτάρια παρὰ τῶν καλιτέρων πετραδιστῶν οὕτω.

Τὰ ἀνώμαλα κατὰ τὸ σχῆμα.

Κόκκοι 500	εἰς τὴν οὐγκίαν 8 δραχμῶν -	40 Φράγκα
400	—————	60
300	—————	80
20	—————	100
150	—————	150
120	—————	180
100	—————	240
70	—————	350
60	—————	450
40	—————	800
30	—————	100